

— Maar 't is zo ver, zei Thiele.
— Laat dan water halen uit de fontein, dat is even goed.
— Wel, ja, ik zal er eens naar toegaan, beloofde Brozen, die de tegenspraak van straks wilde goed maken.

— Gij? hernam de vrouw schamper. Ge zoudt nooit met het water hier geraken. De fles lag al lang in gruizelementen.

— 't Verhaal van die klok herinnert me een andere gebeurtenis, hernam de buurman, die deze avond de rol van bliksemafleider scheen te vervullen. Te Eeke hing in de toren een klok, welke men vergeten had te wijden. Toen men ze wilde luiden, vloog ze uit de toren, recht in de bodemloze put der Oude Schelde, waar ze nu nog iedere kerstdag haar gebom horen laat. Te Deurle ook viel een ongewijde klok uit de toren.

— Ja, er gebeuren rare dingen, en men vertelt zelfs, dat het met die Jan De Lichte ook niet zuiver is onder oogpunt van toverij, zei Brozen.

— Zeker is het, dat hij vele Egyptenaars in zijn dienst heeft en die gasten weten van de zwarte kunst alle geheimen.

— Slecht volk! verzekerde Thiele. Deze dag kwam er een zo'n zwarte kerel in de winkel om een halsdoek. Ik was er wat schuw van, maar hij betaalde eerlijk en gedroeg zich beleefd.

— Was het een Egyptenaar? waagde Lindekens te vragen.

— Ja, hoor eens, 't stond niet op zijn voorhoofd te lezen en aan zijn neus kon ik het niet zien. Gij zult daar natuurlijk wel rapper in zijn.

— 't Wordt mijn tijd, zei de klant opstaande. Ik ben hier gekomen, om over een frak te spreken en we hebben over gans andere zaken geklapt.

— Wel, kom eens bij klare dag terug, ge kunt de stof dan beter onderzoeken, meende de vrouw.

— Als ik u een raad mag geven, hernam de buurman, zou ik zo gauw het donker wordt mijn deur vast doen. De kopers moeten dan maar rammelen. Er is veel slecht volk in de omtrek.

— 'k Heb het Brozen al tien keren gezegd, maar dat is al aan dovemansoren geklopt. Eerst moet de winkel eens leeggestolen worden.

— Behalve, dat gij altijd roept: we hebben hier in het dorp niets te vrezen.

— Betrouw daar niet te veel op. Te Nokere heeft men een brutale diefstal bij de notaris gepleegd. Langs het dakraam drong men binnen. Men dwong de notaris zijn geld aan te wijzen. Maar ik vertel iets, dat ge zo goed weet als ik.

— Janneken, de zanger, ge weet wel, dat manneke, dat nog al eens door ons dorp trekt, heeft er een lied op gemaakt, vertelde Brozen. Ik hoorde het hem vandaag zingen.

— Ha, 't is zo, dat ge uw tijd doorbrengt! Dat is verkopen, nietwaar?

De buurman, die zelf wat wrevelig werd, wenste vlug goede avond en trok weg, mompelend:

— Met zo'n wijf is men niet zonder! Brozen, Brozen, waarom zaagt ge niet beter uit uw ogen?

— Ge hadt nog al veel praats, zei Thiele na het vertrek van de buurman.

— Ge maakt mij belachelijk.

— Och, jongen, als er volk is, houd dan uw wafel toe! Ge maakt u zelf belachelijk. Kom, vertel maar gauw, wat ge vandaag uitgestoken hebt.

Brozen haalde een boekje voor de dag en begon het een en ander af te lezen.

— Is dat alles?

— 't Gaat nogal... 't is een slechte tijd en bovendien geen gunstig seizoen.

— 'k Zou mij schamen, moest ik daarmee thuis komen. En dan ziet ge zwart, als ik u verwijt in de herbergen te zitten. Waar zoudt ge anders die liedjeszanger ontmoet hebben?

— Hij stond te Zevergem op de plaats.

— Als 't zo gaat, zullen we ook spoedig liedjeszanger worden.

Brozen sprak niet meer tegen; 't was toch boter aan de galg gekletst. In stilte berekende hij, dat hij vandaag toch een aardig winstje verdiend had en er nog geen het minste gevaar bestond, om liedjeszanger te worden.

Zo verliep enige tijd.

— Kom, we gaan naar bed, zei de vrouw eindelijk, ge zit toch al te slapen.

Spoedig lag het echtpaar in de rust.

**
*

— 't Zal gemakkelijk gaan, sprak Jan De Lichte, die met enige mannen achter de kerkhofmuur gedoken zat.

— Het wijf ziet er me een gendarm uit, zei Stijn. Deze middag, toen ik die halsdoek ging halen, bemerkte ik, dat ze ogen heeft als vuurballen en handen als smidshamers.

— We zullen ze wel klein krijgen. 't Is nu tijd, om te beginnen, fluisterde de kapitein.

De rovers hadden warme klederen nodig tegen de felle winterkoude. 't Eenvoudigste middel was ze in de een of andere ellegoedwinkel te stelen en de aandacht was gevallen op de voorraad van Brozen Lindekens.

— Jantje, hier! gebood De Lichte.

Een klein knaapje kwam naast de hoofdman staan.

— Ge weet wat ge doen moet, nietwaar?

— Ja, kapitein.

— Door de schoorsteen zal Stijn u in de keuken laten. Ge opent de achterdeur. Er is maar een grendel, beneden; de bovenste is gebroken.

Dit wist de kapitein van Breteur, die 's morgens als konijnenkoopman op de achterplaats geweest was, en voor twee vette beestjes een goede prijs betaald had. Thiele, die het niet noodig oordeelde, dit aan haar echtgenoot te vertellen, had over dit bezoek niet gesproken.

— Alles wel verstaan, Jantje?

— Ja, kapitein.

— Dan krijgt ge morgen lekkere koeken.

Arm schaap, dat reeds zo vroeg in de boosheid opgeleid werd! O. wat kan de mens een monster worden!

— Kom, we gaan, vezelde De Lichte.

Stil trok de bende de straat over.

Nazareth lag in de diepste rust, onbewust welk gevaar enige mededorpelingen dreigde. De rovers klonnen over de muur van een hof en stonden weldra op de achterplaats der woning, in dewelke ze wilden dringen.

Uit een schuurtje, 't konijnenkot, dat Breteur immers kende, haalde deze schelm een ladder. De deur van 't klein gebouwtje zonder veel gerucht open te breken kostte weinig moeite.

— Voor deze bok vroeg 't wijf te veel! mompelde Breteur. Hij greep een vet konijn, gaf 't dier een forse slag op de nek en legde het toen op de grond, zeggende:

— Een lekker hapje voor morgen.

De ladder werd tegen het huis geplaatst en spoedig zaten Stijn en Jantje op het dak.

— Verduiveld! zei de eerste verrast, er is hier een dakvenster, dat wist ik niet. En zie, 't is niet gesloten. Wie weet, kunnen we niet gemakkelijker langs hier.

De inbreker opende het raampje, haalde de ladder naar boven, stak ze naar beneden en daalde af. Bij het schijnsel ener kleine lantaarn onderzocht hij het kleine zoldertje waar hij nu stond. Hij voelde aan een deur. Ze was gesloten.

— En stevig gesloten! zei Stijn bij zich zelve. Neen, langs hier kan het niet gaan. We zouden te veel gerucht maken en, zo we de familie niet in de slaap verrassen, schreeuwt ze 't ganse dorp bijeen. De kapitein heeft gelijk. We moeten trachten onze gading te vinden, zonder dat men hier ontwaakt. Dus, dan maar langs de schoorsteen.

De rover keerde op 't dak terug.

— Allo, Jantje, opgepast! Naast de schouw is de keukendeur. Schuif zachtkens de grendel weg.

Hij bond de kleine een koord onder de armen en liet hem in de schoorsteen zakken.

— 't Duurt lang! prevelde De Lichte ongeduldig. Hij wist niet, dat Breteur eerst het zoldertje onderzocht had.

Eindelijk hoorde hij een licht gerucht. Het volgende ogenblik was de deur open.

— Stil! fluisterde de aanvoerder.

Twee rovers gingen met de hoofdman mede. Zonder leven te maken, slopen ze in de winkel.

Weldra kwamen ze terug met een ganse stapel kleergoed, en gaven alles over aan hen, die buiten gebleven waren.

De rovers keerden vier maal terug.

— 't Is gedaan! sprak De Lichte blijde. Laat de deur maar open en vooruit, we zijn weg!

Spoedig hadden de schelmen Nazareth verlaten.

— Nu moeten we geen koude meer lijden. Ik heb zelfs genoeg, om nog voor een aardig sommetje te verkopen, sprak de kapitein op tevreden toon. 't Is een goede avond.

— De gendarm zal aardig staan zien, als ze haar konijn mist, spotte Breteur. Een goed beetje morgen.

**

— Brozen, slaapkop, 't is tijd om op te staan! riep Thiele, haar man enige porren in zijn zijde gevende. 't Is geen Zondag, hoor!

Weldra stond de man op de vloer.

Thiele had er verstand van, voordeel uit haar meesterschap te trekken.

Brozen ging naar de keuken om de stoof aan te steken. Verplet bleef hij staan.

— De deur open! riep hij. Hoe is dat mogelijk? Zou ik vergeten hebben, ze goed te sluiten en is ze misschien opengewaaid?

Hij stapte tot op de achterplaats.

— De schuur open! kreet hij, al meer en meer angstig. Aangegrepen door vreselijke schrik, ontstak hij licht en snelde naar de winkel.

De arme man brak in tranen uit.

— Bestolen, bestolen! schreeuwde hij. Thiele, Thiele, kom hier! In een oogwenk was de vrouw bij hem.

Ze ging nog heviger te werk, dan haar echtgenoot. Men riep de ganse straat bijeen en Nazareth kwam in rep en roer.

Het onderzoek bewees, dat de bandieten langs de achterdeur moesten binnen gekomen zijn. Doch er was geen spoor van inbraak te bespeuren.

— Ge hebt zeker weer vergeten de grendel op de deur te schuiven! sprak Thiele verwijtend tot haar man.

— En gij doet het altijd, antwoordde hij, tenminste ge gaat

zien of alles in orde is.

— 't Is waar! bekende de vrouw tot de omstanders.

Nergens een spoor van braak, toch was er veel kleergoed verdwenen!

— Breek uw hoofd er niet mee, ried een oude vrouw de burgemeester aan. Er schuilt toverij onder.

En vele dorpelingen zeiden hetzelfde. De vrees voor de schrikkelijke bende steeg met de dag. Wat was er nu tegen toverij te doen?

— Laat ze ons maar voor tovenaars uitmaken! sprak De Lichte lachend, toen hij dit nieuws vernam van een spion. Des te minder weerstand zullen ze ons bieden!

Nu maar goed nieuws uit Gent verwacht. Simon en Brandijzer zeggen, dat onze zaak er goed staat. Te beter! We moeten ons haasten, want eer de Fransen hier komen, is het nodig een aardig sommetje bijeen te hebben.

Wat die Gentse zaak inhield zullen we in het volgende hoofdstuk vernemen.

DRIE EN DERTIGSTE HOOFDSTUK.

DE TROUWELOZE DIENSTKNECHT.

Mevrouw Lefevre bewoonde in de Veldstraat te Gent een schoon huis. Behalve een gezelschapsdame en een dienstmaagd verbleef er ook een knecht in het tamelijk groot gebouw.

Die man was een neef van IJzeren Simon en De Lichte besloot te trachten van deze omstandigheid gebruik te maken, om de geldkas der rijke dame te lichten.

— Kozijn Michiel, had Simon gezegd, schijnt nu een zeer braaf manneke te zijn, maar in zijn eerste jongelingsjaren heeft hij nog al veel verricht, dat de gerechtsdienaren beter niet zouden weten. Tussen Mater en Maria-Hoorebeke ligt een man begraven, naar wie vele opzoekingen gedaan werden, tien jaar geleden. Kozijn Michiel en ik weten er meer van. Op een regenachtige herfstavond kwamen we van Oudenaarde. Op de grote baan ontmoetten we een rijke brouwer van Oudenaarde.

Wij naderden hem en vroegen, hoe ver we ons nog van Schoorisse bevonden. Terwijl hij het vertelde, grepen we hem vast en sloegen hem bewusteloos neer. Eensklaps hoorden we geklap. Er naderde volk. Onze prooi loslaten wilden we niet, dus sleepten we de man door de gracht en over het land, tot we geen gevaar meer dachten moesten. De brouwer was dood. Nadat we hem alles ontstolen hadden, begroeven we het lijk in een bosje. We moesten zeer voorzichtig zijn: in de loop van de dag hadden we veel gebedeld. Moest men dus de er-

moorde brouwer vinden, 't vermoeden ware rap op ons gevallen. Nu zou men allerlei inlichtingen nemen, veronderstellen, dat de man hier of daar verbleef en in die tussentijd konden we ver genoeg lopen. Daarom waren we zelfs zo stout, van een nabijgelegen hoefje een spade te halen, 't graf te delven en ze daarna terug te brengen.

Kozijn Michiel moge nu een eerlijke huisknecht geworden zijn, vergeten heeft hij dat zaakje nog niet, vervolgde Simon. En wellicht kunt ge er uw voordeel uit slaan, kapitein.

Dezelfde dag nog trok de hoofdman naar Gent en vrij en vrank belde hij aan de woning van mevrouw Lefevre.

De huisknecht opende de deur.

De Lichte had zich als een edelman gekleed. Michiel voelde daarom eerbied voor hem en 't viel dus de listige bandiet niet moeilijk in de gang te geraken.

— Wie mag ik bij mevrouw aandienen? vroeg de eerste.

— U moet ik spreken!

— Mij? hernam de ander verwonderd.

— Ja, u, kozijn Michiel.

De knecht spalkte de ogen wijd open.

— Ja, ja, vervolgde De Lichte, kozijn Michiel, die zijt gij toch, of hebt ge 't geheim, dat 't bosje tussen Mater en Hoorebeke bevat, reeds zo spoedig vergeten?

De ander verbleekte.

— Ha, neen, ge herinnert u de brouwer van Oudenaarde, ik bemerk het al.

Michiels tanden klapperden.

— Genade! kermde hij, menende een van 't hoog gerecht voor zich te zien.

— Ik kan u aan de beul overleveren, hernam de aanvoerder der schelmen op kalme toon, maar 't is in mijn macht u te sparen ook. Doch 't is hier een ongeschikte plaats om die zaak te bespreken. Deze noen verwacht ik u in de herberg «Het Schaak». Zult ge er om vier uur zijn?

— Ja... maar...

— Wees gerust. Komt ge, ik zal u uit alle moeilijkheden helpen, komt ge niet, om half vijf zijt ge gevangen.

— Ik zal er zijn.

— En tracht niet te vluchten. Eer ge honderd stappen ver waart, werdt ge al aangehouden. Ik doe dit huis bewaken langs alle kanten. Ik heb uw diensten nodig; op de aangeduide plaats zult ge horen waarom. Zijt ge bereid mij te helpen, uit dankbaarheid behoudt ge de vrijheid. Maar weigert ge, let op!

— Ik beloof u stellig te komen... maar...

— Onnodig verder te zagen. Alles hangt van u af. Tot deze namiddag.

Als was hij de eerlijkste bezoeker, zo gerust verliet De Lichte

de rijke woning. Volkomen op zijn gemak doorwandelde hij de stad. Niemand zou dan ook in de welgeklede heer de hoofdman der geduchte roverbende herkend hebben.

Tegen vier uur trad de bandiet de herberg «Het Schaak» binnen en bestelde er een fles wijn. Hij moest hier een welkome gast zijn, want de waard bediende hem op zijn wenken.

Weinige tijd later kwam een man in de gelagkamer. Hij zag er schuw uit.

— Ha! riep De Lichte op hoge toon. Vlegel, ge laat me lang wachten, om de tijding uwer meesteres over te brengen.

De roverkapitein wilde de schijn aannemen, alsof de huisknecht van mevrouw Lefevre hem zeer ondergeschikt was.

Michiel beefde over al zijn leden.

— Ga zitten! beval de hoofdman, een stoel in een verwijderde hoek aanwijzende. Spreek zacht, fluisterde hij.

De ander scheen niet in staat een woord te kunnen uiten. Hij beefde over al zijn leden.

— Ge zijt de kozijn van Simon, niet waar? begon De Lichte.

— Simon! stamelde zijn gezet.

— Ja, Simon... hoe zijn familienaam is weet ik waarachtig niet, IJzeren Simon noemen wij hem. Hij is in mijn dienst.

Deze mededeling moest de ontsteltenis van de huisknecht nog doen stijgen, want hij geloofde nog altijd een voornaam heer voor zich te zien.

— Ik ben Jan De Lichte, vezelde de schelm.

Michiel verbleekte.

— Stel u gerust, hernam de rover, ge ziet, we hebben elkander niets te verwijten. Ik reken op uw hulp.

— Op mij... mij... wat... kan? stotterde de ander.

Doch de kapitein onderbrak hem, zeggende:

— Luister, ge zult spoedig weten, waarvoor. Gij dient bij mevrouw Lefevre, nietwaar?

— Ja.

— En uw meesteres is zeer rijk?

— Zoals ge zegt.

— Dus een vet potje is daar voor ons.

— Ge wilt haar toch niet vermoorden?

— Spreek zachter! Vermoorden? Als 't niet nodig is, vergiet ik geen bloed. Maar haar geld moet ik hebben, wilt ge me helpen, dan zal de dame ongedeerd blijven.

— Ik, stelen!

— Zou men niet denken een pater te horen? Neen, ge durft niet. Zeg, waar is die brouwer uit Oudenaarde gebleven?

— Zwijg, zwijg!

— En wie heeft zijn geld geroofd? Wie heeft de vermoorde begraven?

— Houd op, verraad mij niet!

— Ge ziet, ik ken uw geheimen en kan u aan het gerecht overleveren, ja, ik ben slim genoeg om zulks te doen, zonder zelf gevaar te lopen.

Michiel staarde voor zich.

— Welnu? vroeg De Lichte na een poos.

— Wat verlangt ge van mij?

— Dat ge 's nachts twee of drie mannen binnenlaat, ons vertelt waar we geld kunnen vinden. Meer niet! Doet ge dat, ge blijft vrij en ontvangt zelfs een goede beloning.

— En als alles uitkomt?

— Zo ge oppast, is er geen gevaar voor. Wij beschouwen dat als een kleinigheid.

— Maar mevrouw houdt haar geld niet in huis.

— Dat begrijp ik! Maar toch wel wat en bovendien bezit ze juwelen, tafelzilver, goudwerk en meer van die dingskens, welke wij zo goed gebruiken kunnen.

Michiel dacht na.

— 'k Zal het doen, zei hij eindelijk.

— Goed! Maar een kleine verwittiging. Ik weet alles, bespied alles en moest ik bemerken, dat ge ons verraadt, wee u!

— Ik heb er belang bij u te helpen.

— Ha, ik zie, dat ge verstandig zijt. Ja, jongen, als men eenmaal iets op zijn kerfstok heeft, worden we daar dikwijls aan herinnerd. Ziehier, wat ge doen moet:

Morgen avond komen er twee mannen, zogenaamd om te bedelen. Ge jaagt ze met ruwe woorden weg, maar zegt meteen zacht, of alles in orde is: bijvoorbeeld of er geen gasten zijn of andere omstandigheden, welke moeilijkheden kunnen verwekken. Te middernacht opent ge 't achterpoortje, dat op het water uitgeeft. Een schuitje zal tegen de muur wachten. Mijn mannen komen binnen, ge wijst hen de weg en alles zal rap gedaan zijn. Als ge wilt, moogt ge terugkeren met hen en lid mijner bende worden.

— Ik zal er eens over denken.

— Zoals ge verkiest. Dus, ge hebt me goed verstaan?

— Ja, nu ik mijn woord gegeven heb, zal ik het ook houden.

— Of ge gelijk hebt! Uw vel is er mee gemoeid. Ge moogt nu vertrekken. Maak een diepe buiging voor mij, om geen vermoeden te wekken. Anders zou men wellicht kunnen raden, dat we twee spitsboeven zijn.

Michiel verwijderde zich.

De Lichte bestelde een fles wijn, ledigde ze op zijn gemak, betaalde zijn gelag en verliet, uitgeleid door de waard, de herberg.

**
*

Brandijzer en Simon waren de twee vermeende bedelaars ge-

weest. We zagen hen terugkeren van Gent, toen ze Baru ontmoetten en we hoorden, dat de kapitein later Brandijzer verzocht hem nieuws uit Gent te vertellen. Alles ging naar wens van de aartsschelm.

De avond, toen de rovers te Nazareth de kleergoedwinkel plunderden, zwierven De Moor, de Schipper en Tode in de buurt der Veldstraat.

Ze hadden de ganse dag doorgebracht in de kroeg van Livina, die met Mie in een ellendig huisje ener achterbuurt verbleef. Zo wilde de kapitein het, onder voorwendsel, dat aldus de gestolen goederen beter van de hand konden gedaan worden. Immers, allerlei slecht volk bezocht «De Grote Kan», zoals er op 't uithangbord, al was het dan ook met wat goede wil, te lezen stond.

Mocht deze reden wel wat schijn van gegrondheid hebben, de waarheid was, dat De Lichte genoeg had, én van zijn vrouw, én van de heerszuchtige Livina. Zijn invloed op zijn mannen was groter geworden, die van Livina minder. De rovers hechtten zich meer en meer aan de man, wiens bescherming zij verhoopten in een onbestemd gevaar, dat hun scheen te omringen.

— Daar ligt het bootje nog, dat we deze morgen in 't oog kregen, mompelde de Schipper. De ketting zal rap doorgevijsd zijn. 't Schuitje is uitnemend geschikt. 't Ligt niet te zwaar en zal stillekens vooruitschieten.

— Als we maar niet ontdekt worden door een nachtwaker, sprak Tode. Waarachtig, daar nadert er al een! Wat nu gedaan?

— Laat die aan mij over, mompelde De Moor. Hij zal ons plan niet doen mislukken.

De schelm sloop langs het hekwerk der kaai, viel de niets vermoedende gerechtsdienaar van achteren aan, en eer de ongelukkige een kreet slaken kon, lag hij verwurgd op de straat.

— Hij is dood! fluisterde de Moor. Nu stillekens zijn lijk in 't water gegleden.

De kalme vliet rimpelde zich even, maar sloot zich weer effen en vlak over het slachtoffer der schurken.

— 't Is tijd, zei Tode. Ik zal de keten doervijlen.

Weldra was dit gedaan en stil staken de bandieten van kant. Van een naburige toren klonken twaalf zware slagen.

't Schuitje lag aan 't achterdeurtje der woning van mevrouw Lefevre, dat onmiddellijk geopend werd.

— Alles in orde, fluisterde Michiel, de trouweloze dienstknecht, die om een vroegere misdaad te verbergen, zijn hulp leende voor een tweede. Geen moord! voegde hij er sidderend bij.

De drie mannen slopen door het lage deurtje en kwamen in de hof.

— Wijs ons maar de weg! fluisterde de Schipper. Moord doen we maar in het noodzakelijkste geval. Slapen ze daar binnen?

— Ja, doch houd u stil, want mevrouw schiet bij 't minste gerucht wakker.

— Dan raad ik haar aan deze kuren van nacht maar na te laten, want tegenstand dulden we niet, zei de Moor op doffe toon. De nachtwaker, die daar ten prooi voor de vissen in het water ligt, zou er van kunnen getuigen, zo hij nog spreken kon.

— Hebt ge hem dan vermoord? vroeg de dienstknecht.

— Natuurlijk! Of denkt ge, dat we ons door zulk een bagatel laten weerhouden?

— 't Is nu geen tijd voor babbelen! vermaande de Schipper. Vooruit, we moeten handelen eer het te laat is.

— Ik zal voorgaan, hernam Michiel, maar ik smEEK u, geen bloed!

— Tut, tut, met al die praatjes! sprak Tode ruw. We zullen zien. Door de hof begaf het viertal zich naar de woning.

De knecht wankelde op zijn voeten; zijn lichaam sidderde. Oh, hoe gaarne had hij zich nog teruggetrokken op dit laatste ogenblik, alarm geroepen... maar hij durfde niet.

Hij wees de schelmen de weg door de lange gang naar de brede trap.

— Ik zal eerst gaan zien, mompelde hij.

Alleen sloop hij naar boven. Hij schrok; in het boudoir der oude dame brandde licht.

Wat betekende dit! Was de meesteres misschien plotseling ontsteld geworden?

Hij schoof 't gordijn wat op zij en blikte in het vertrek.

Daar stond de nicht voor de spiegel, zich tooiende met de juwelen der meesteres.

Ah, Michiel herinnerde zich, dat het meisje zeer trots was, altijd sprak van schone gewaden, van juwelen en kleinodiën. Dus stond ze dikwijls in de nacht op, om zich te sieren met de kostbaarheden van mevrouw, die enige kamers verder sliep en dit niet horen kon, als het meisje tenminste weinig gerucht maakte.

— Wat nu te doen? dacht de knecht. Hij ging snel naar beneden en vertelde zijn ondervinding aan de anderen.

— 't Kan niet beter passen! fluisterde De Moor. We hebben de juwelen maar voor 't grijpen. Wijs mij de weg, 'k zal daar kort spel mee maken.

— Geen moord! smeekte Michiel angstig.

— Rap! drong de ander aan, of ik ga alleen.

Het viertal trok naar boven. Behoedzaam stapten zij op de kant om 't gekraak van 't hout te vermijden.

— Daar! vezelde Michiel, over al zijn leden bevende.

De Moor hield een koord en een doek gereed.

Hij loerde in het boudoir, deed plotseling een grote sprong naar de toilettafel, greep het meisje bij de keel en wondervlug, zonder

Hij loerde in het boudoir. (Blz. 262)

dat de doodverschrikte nicht der meesteres een kreet kon slaken, lag ze gebonden en met de doek in de mond op de vloer. De Schipper had hem hierbij geholpen.

Intussen roofde Tode zo snel hij kon alle juwelen en wierp ze in een lijnwaden beurs. Hij trok zelfs de ringen zo ruw uit de oren van het slachtoffer, dat deze gekwetst werden.

— Hier is alles gedaan! fluisterde De Moor, en zich tot Michiel richtende, vervolgde hij:

— Waarheen nu?

De verrader geleidde de rovers naar een benedenvertrek, waar een kast stond, vol met kostbaar tafelzilver.

Als waanzinnig van hebzucht wierpen de bandieten zich op deze buit; het glas werd verbrijzeld en al het zilver ingepakt.

Eensklaps hoorde men boven alarmgeroep.

De Moor vloekte van spijt.

— Dat is zeker 't oude wijf! riep hij. Wacht, ik zal haar voor eeuwig de bek snoeren.

— We moeten vluchten! zei Tode haastig. Vergeet niet, dat we midden in Gent zijn!

Hij liep weg en de Schipper volgde hem.

De Moor aarzelde nog, maar begrijpende, dat er ook voor hem geen tijd te verliezen was, volgde hij zijn gezellen.

— Ik ga ook mee! riep Michiel.

Spoedig waren ze in hun schuitje en terwijl reeds mensen voor de woning stonden in de Veldstraat, vloten de rovers langs de andere zijde weg. Haastig begaven ze zich naar de woning van Livina, waar de buit veilig geborgen werd.

En toen de morgen lichtte, bevonden de schelmen zich reeds verre van Gent.

Wat was er in de woning gebeurd?

Mevrouw Lefevre, we hoorden het al, sliep onvast. Reeds bij de plundering van het boudoir was ze ontwaakt. Maar niets vernemende, meende ze dat ze zich bedrogen had en legde ze zich weer te slapen.

Maar 't geluid van de verbrijzeling der kastdeur beneden, joeg haar weer op. Zij verliet het bed, riep haar nicht, maar geen antwoord bekomende, verliet ze haar slaapvertrek. Ze bemerkte het licht in haar boudoir.

Angstig ging ze er heen. En toen... moest ze zich vasthouden aan de deurpost. Daar lag haar nicht gebonden... bewusteloos.

Zich wat herstellende van haar schrik, snelde de dame naar het venster, opende het en riep om hulp.

't Duurde niet lang, of enige wakers stonden voor de deur. De meid ook kwam van de zolder gehold en beneden niets meer horende, waagde de moedige dienaress zich in de gang, om de voordeur te openen.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 22

EERSTE JAARGANG

2 MAART 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

Hij schoof het gordijn op zij (Blz. 157)

Op zekeren morgen moest Godfried naar Brussel. Zijn paard stond gezadeld. De jonge echtgenoot nam een innig afscheid van zijne vrouw, want 't was de eerste maal dat hij voor verscheidene dagen afwezig zou zijn.

De dood van zijn vader, eenige maanden geleden, had hem ook naar de hoofdstad geroepen, maar toen was Aleida medegegaan.

Nu moest hij te Brussel zijn voor den verkoop van het buitengoed van zijn vader en andere zaken, en dit alles zou hem eenige dagen van huis houden.

Maar hij mocht gerust zijn. Aleida stond onder de hoede van de trouwe dienaren, die in nood met hun leven de goede meesteres zouden verdedigen. En bovendien tegenwoordig was de streek nogal rustig; die Jan De

Lichte met zijne bende scheen meer naar 't Noorden te huizen.

Den volgenden dag kwam er een bezoeker op het slot.

Lambrecht zag een oud, eerwaardig man voor hem staan, die zeer beleefd vroeg:

— Is de baron Godfried van Meerdal ten zijne huize?

— Neen, antwoordde de dienaar, mijn meester is te Brussel.

— Maar de barones dan?

— Mijne meesteres is op 't slot.

— Wilt ge mij bij uwe meesteres aanden?

Lambrecht blies op zijn hoorn. Martin kwam op het voorhof.

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489